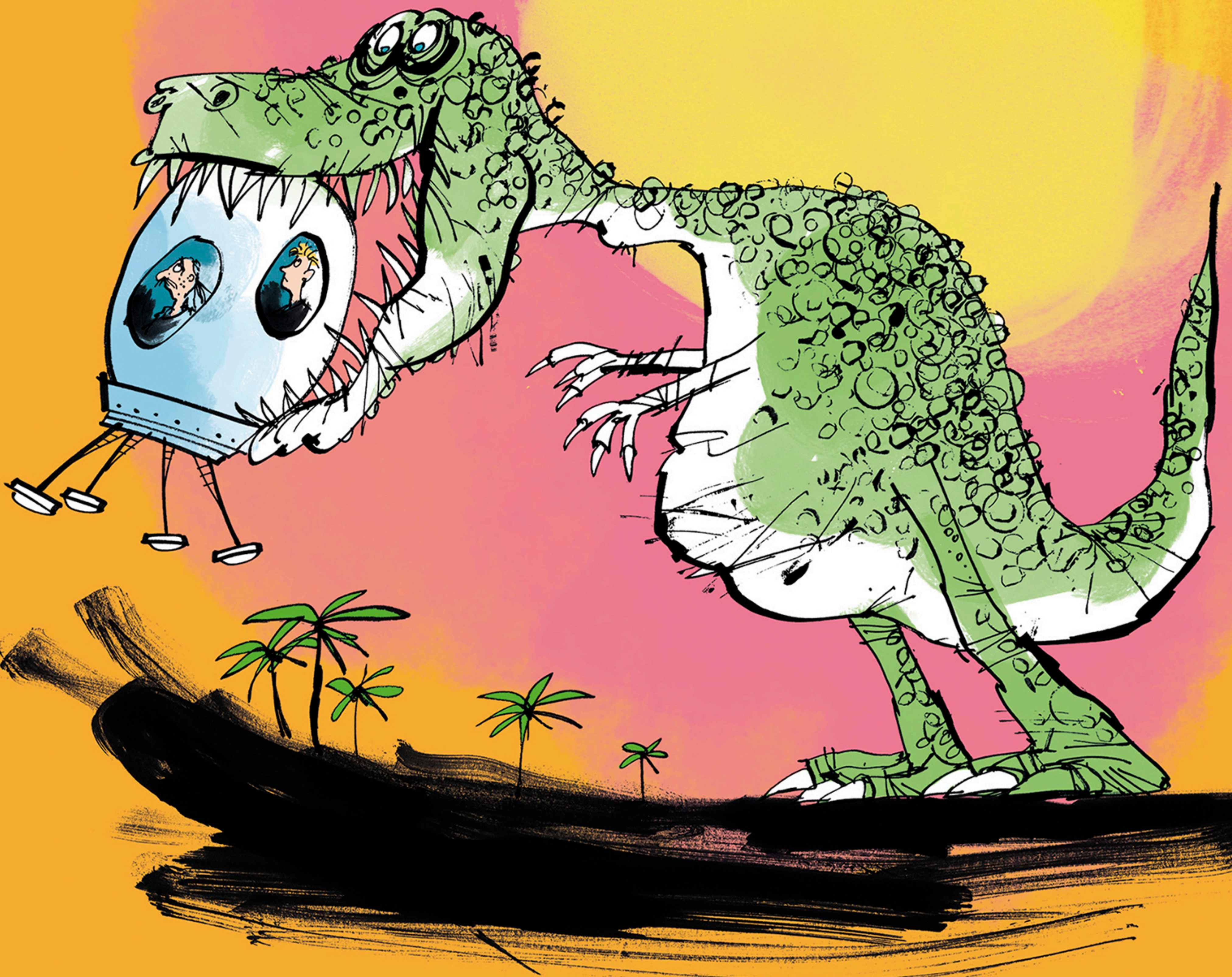

JOZUA DOUGLAS

de Tijdmachine

en andere
ongelooflijke reisverhalen

Jozua Douglas

DE TIJDMACHINE

Ik heb in totaal twee keer een tijdreis gemaakt. De eerste keer kwam ik nog veilig terug, al belandde ik bijna in de maag van een woeste tyrannosaurus. De tweede keer kwam ik niet meer terug. Ik blijf dus voorgoed in het verleden en dat is allemaal de schuld van oom Gerrit. Als hij niet zo'n geldwolf was geweest...

Ik ben Ziggy en ik zal je mijn verhaal vanaf het begin vertellen, maar eerst iets over mijn oom.

Ik heb oom Gerrit nog nooit zien lachen. Hij kijkt altijd woest uit zijn bolle bruine ogen en er hoeft maar iets te gebeuren of hij ontploft.

Oom Gerrit is een grote man met een enorme druipenor. Hij heeft een stoppelbaard en aan zijn achterhoofd hangt een vettig sliertje; een miezerige grijze paardenstaart.

Kijk maar eens goed naar deze foto.

Hier hoorde mijn oom de grappigste mop ter wereld.

Je begrijpt het al: dit is zijn enige blik. Zo kijkt hij altijd.

Zo keek hij naar mij toen ik net geboren was.

Zo kijkt hij als hij op vakantie gaat naar een tropisch eiland.

Zo kijkt hij als hij een cadeautje uitpakt op zijn verjaardag.

En ik denk dat hij zelfs zo kijkt als hij een miljoen wint bij de loterij.

Oom Gerrit is niet echt een prater. Hij doet zijn mond alleen open om te eten, te gapen of te schelden. En om te vertellen wat hij op de wc gaat doen.

(Even tussen twee haakjes: het is verbazingwekkend hoe vaak hij naar de wc moet. Het is volgens mij zijn enige hobby. Hij kan daar uren zitten. Kleien, noemt hij dat. Of bouten, reutelen, meuren, bamsen, keutelen.)

Tot slot is mijn oom ook nog eens heel erg lui. Hij is waarschijnlijk de grootste luilak uit de geschiedenis.

Meestal komt hij pas om twaalf uur 's middags uit zijn bed. Na zijn ontbijt (dat dus eigenlijk meer een lunch is) ploft hij neer op de bank. De rest van de dag ligt hij daar maar een beetje te niksen. Ik durf te wedden dat zelfs de gorgelpijp-knotsslakken op de bodem van de Atlantische Oceaan een drukker leven leiden dan mijn oom.

Terug naar mijn verhaal. Het begon allemaal toen mijn ouders op zakenreis gingen naar Japan. Er was niemand die op mij kon passen.

1. Tante Rita ging op rolschaatsvakantie.
2. Oom Sjors was druk met zijn mierenboerderij.
3. Tante Keet oefende voor een wereldrecord: zo veel mogelijk winegums met stokjes eten in een minuut.
4. Oom Teun was bezig met zijn raket (waarmee hij wilde bewijzen dat de aarde plat is).
5. Oom Harry was allergisch voor kinderen, daar kreeg hij jeuk van en bulten.
6. En tante Tos was weer eens een boek aan het schrijven.

Dus vroegen ze oom Gerrit.

Mijn oom had daar helemaal geen zin in. Die had het veel te druk met nietsdoen. Maar toen hij hoorde dat hij vijfhonderd euro zou krijgen, was het ineens geen probleem meer. Natuurlijk kon ik bij hem terecht.

Dat geld was trouwens voor mij bedoeld. Voor mijn schoolreisje en wat leuke uitjes in het weekend. We zouden samen naar de Efteling en naar de dierentuin gaan. Maar daar had oom Gerrit geen zin in.

Toen ik op woensdagmiddag uit school kwam, zag ik dat hij een nieuwe tv had gekocht. De doos stond nog midden in de kamer. Ik keek meteen in het potje

waarin hij die vijfhonderd euro bewaarde. Het was leeg.

‘Waar is het geld?’ riep ik.

Mijn oom zat op de bank voor de tv. Hij slaakte een diepe zucht. Daarna stond hij langzaam op en liep naar de wc. ‘Even een bruine beer verzuipen,’ zei hij.

Ik liep achter hem aan maar hij had de deur al op slot gedaan.

‘Hoe moet ik nu op schoolreis?’ riep ik uit.

Het bleef stil. Oom Gerrit zei niets. Die was veel te druk met zijn hobby.

Na een kwartier kwam hij weer tevoorschijn.

‘Hoeveel geld is er nog?’ vroeg ik.

‘Het was geen bruine beer, het waren schildpadjes,’ zei mijn oom.

Ik keek hem ongelovig aan.

‘Harde keutels,’ legde hij uit.

Hij liep naar de keuken en pakte zonder zijn handen te wassen een droge worst uit een van de kastjes.

‘Hoeveel is er over?’ vroeg ik nog een keer.

Mijn oom haalde zijn schouders op en kauwde driftig op zijn droge worst. Zijn onderkaak ging daarbij niet alleen op en neer, maar ook heen en weer, zoals je dat bij kamelen ook wel ziet.

Ik keek vol afschuw naar zijn grote hoofd met die grote neus, waarop een heleboel blauwe adertjes te

zien waren. Het leek wel een stuk schimmelkaas.

‘Is het geld echt helemaal op?’ vroeg ik.

Oom Gerrit grabbelde in zijn broekzak en gaf me de muntjes die over waren.

Ik telde ze snel. ‘Dat is één euro,’ zei ik.

Mijn oom knikte. ‘Daar kunnen we dan mooi een kraslot voor kopen.’

Normaal gesproken zou hij mij naar de winkel gestuurd hebben. Hij is tenslotte erg lui. Maar oom Gerrit vertrouwde niemand. Zeker niet met een kraslot waarmee je honderdduizend euro kon winnen.

En zo kwam het dat we even later samen een sigarenwinkel binnenstapten. Het was er rustig. Er stond alleen een mager mannetje bij het kaartenrek.

Mijn oom liep met grote passen naar de toonbank. Precies op dat moment draaide het mannetje zich om en stapte ook op de toonbank af.

Het mannetje was er eerder. Mijn oom Gerrit had hem voor moeten laten gaan, maar dan ken je hem niet. Oom Gerrit heeft altijd voorrang. Want ook al heeft hij nooit iets te doen, hij heeft toch een enorme haast.

‘Wou je voordringen?’ Oom Gerrit staarde de man woest aan. Hij leek wel wat op een kwaai octopus met die uitpuilende ogen.

‘S-sorry, meneer,’ stamelde het mannetje. Hij lachte verlegen.

Oom Gerrit lachte niet terug. ‘Krijg een kippenkont,’ riep hij.

‘Gaat u voor,’ zei het mannetje beleefd. ‘U heeft het vast heel druk.’

Oom Gerrit gromde. ‘Dat gaat jou niks aan.’

Daarna strooide hij de muntjes op de toonbank. ‘Een kraslot,’ zei hij.

De verkoper gaf het hem en mijn oom begon meteen te krassen. Met zijn lange, gele duimnagel kraste hij vlug alle vakjes open. Er stonden verschillende bedragen onder. Hoge en lage. Kraste je drie dezelfde getallen, dan won je dat bedrag.

We stonden allemaal met ingehouden adem te kijken. De verkoper, het mannetje en ik.

Toen het duidelijk werd dat oom Gerrit niets had gewonnen, riep hij drie woorden die zo vreselijk zijn, dat ik ze niet eens durf op te schrijven.

‘Het spijt me,’ zei de verkoper.

‘Hou je bakkes, mafkees,’ riep mijn oom.

‘Laten we gaan,’ zei ik. Ik trok oom Gerrit aan zijn jas.

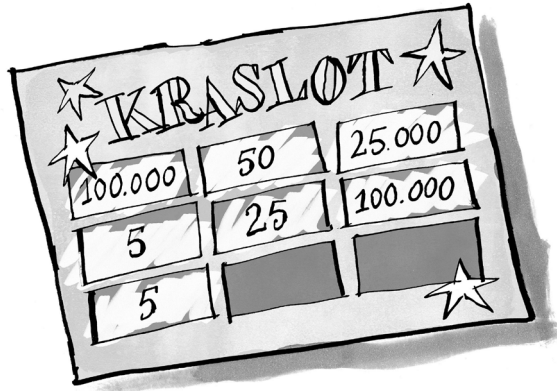
De verkoper deed net of mijn oom alweer weg was.

‘Kan ik u helpen?’ vroeg hij aan het oude mannetje.

‘Deze kaart, alstublieft, en een kraslot,’ zei hij zacht. Hij legde een briefje van vijf op de toonbank.

De verkoper rekende met hem af en gaf hem het kraslot. Mijn oom keek argwanend toe.

Het mannetje haalde een muntje uit zijn portemonnee en begon meteen te krassen. Een voor een kwamen de bedragen tevoorschijn. Bij drie gelijke bedragen, won je dat bedrag.

Gespannen staarden we met z'n allen naar het laatste vakje. Het mannetje kuchte en ging rustig verder.

Er kwam een 1 tevoorschijn en daarna volgden nog een heleboel nullen. 100.000 stond er toen het vakje helemaal open was.

Het mannetje keek de verkoper verbluft aan. 'Volgens mij heb ik een prijs,' stamelde hij.

'Nou en of!' riep de verkoper. 'U hebt 100.000 euro gewonnen.'

Het mannetje staarde ongelovig naar het lot.

'Geef maar hier,' riep oom Gerrit. 'Die prijs is voor mij.'

De verkoper en het mannetje keken mijn oom verbaasd aan.

‘Die guppekop was hier eerder,’ zei mijn oom. ‘Dus dit papiertje is eigenlijk voor hem.’ Hij wapperde met zijn kraslot. ‘En die van hem is eigenlijk van mij.’

‘Dit lot is van deze meneer,’ zei de verkoper. ‘Wilt u nu de winkel verlaten?’

Mijn oom werd knalrood. Zijn ogen, die toch al uitpuilden, werden nog groter. ‘Die geniepigie krielkip heeft mij voorgelaten,’ schreeuwde hij. ‘En daardoor heeft hij gewonnen.’

‘Meneer, wilt u nu gaan? Anders bel ik de politie.’

‘Achterbakse kakbaviaan! Achterlijke achterkruiper.’

De verkoper pakte zijn telefoon. Ik trok oom Gerrit aan zijn mouw. Met tegenzin kwam hij achter me aan.

‘Platgetrapte patatzak!’ riep hij nog.

Toen we de winkel uit liepen griste oom Gerrit nog gauw een krantje mee. De hele weg naar huis bleef hij mopperen.

Thuis ging hij meteen weer naar de wc. Hij was zo kwaad dat hij helemaal vergat te vertellen wat hij daar ging doen.

Ik keek door het raam. Een grote vuilniswagen reed de straat in. Het grofvuil werd opgehaald. Vuilnismannen gooiden oude troep in de laadbak. Een wc-pot. Een smerig bankstel. De oude tv van mijn oom.

‘Ik heb een baantje voor je gevonden,’ zei mijn oom

toen hij even later weer terugkwam.

Hij duwde het krantje onder mijn neus en wees op een advertentie. 'Je mag best eens wat doen voor je geld.'

Ik las de advertentie:

'Wat is een proefpers?' vroeg ik.

Maar mijn oom luisterde niet eens. Hij pakte zwijgend zijn telefoon en typte het nummer in.

Het was een kort gesprek. Toen mijn oom had opgehangen, zei hij: 'Je bent aangenomen.'

Ik durfde geen nee te zeggen en even later stapten we in zijn aftandse bestelbusje. We reden naar een leeg kantoorpand op een verlaten bedrijventerrein. De ramen waren dichtgetimmerd. Op de muren stonden woorden die mijn oom had kunnen verzinnen.

'Misschien was het een grap,' probeerde ik.

Oom Gerrit gromde en stapte uit. Daarna liep hij met grote passen naar het leegstaande gebouw en belde aan.

Ik keek toe vanuit de auto en hoopte vurig dat er niemand was. Maar helaas. De deur ging open.

In de deuropening stond een man in een blauwe stofjas. Hij was kaal en had een smal hoofd met een klein kinnetje.

De mannen praatten even met elkaar en toen wenkte mijn oom.

Ik voelde een vreemde kriebel in mijn buik toen ik op hen afliep.

‘Ah, jij komt ons helpen,’ zei de man in de stofjas. Hij had een gek hoog stemmetje. Het klonk ontzettend grappig en als het niet zo spannend was geweest had ik er vast om moeten lachen.

De man droeg een leesbril. Hij bewoog zijn kin omlaag en bekeek me keurend over zijn halvemaanbrilletje. ‘Lijkt me prima,’ zei hij. ‘Komt u mee.’

We liepen achter hem aan door het lege pand. Een krakende lift bracht ons naar de bovenste verdieping. Hier was een grote ruimte vol met vreemde apparaten.

In het midden stond een eivormig ding. Het was gemaakt van glanzend staal.

‘Dit is mijn tijdmachine,’ zei de man. Hij keek me trots aan. ‘Ik heb hem al eens getest met dieren. Die kwamen allemaal levend terug. Maar dieren kunnen helaas niet praten.’ Hij grinnikte. ‘En ze kunnen ook niets meenemen.’

Ik liep naar de tijdmachine en legde mijn hand op het koude staal.

‘Jullie mogen hem testen,’ zei de uitvinder. ‘Wees niet bang. Er zijn geen bijwerkingen.’

Mijn oom gromde. ‘Hij gaat alleen.’

De man keek oom Gerrit verbaasd aan. ‘Je laat een kind toch niet alleen gaan?’

‘Hou je waffel, rare cavia,’ riep mijn oom.

De man drukte een paar knoppen in. ‘Jullie gaan samen of jullie gaan niet,’ zei hij rustig.

Mijn oom werd rood. Ik zag hem woest rondkijken met zijn grote dopogen. Op zoek naar iets om kapot te maken.

De man deed net of er niets aan de hand was. ‘Waar willen jullie naartoe?’ vroeg hij. Hij keek me aan. ‘Zeg jij het maar.’

Ik had hem serieus moeten nemen. Maar ik geloofde niet in tijdreizen. Dat leek me onmogelijk. Misschien kwam het ook door dat hoge piepstemmetje. Hij leek meer op een maffe fietsenmaker dan op een superslimme professor.

‘Ik wil wel eens een dino zien,’ zei ik. Ik had net een dinoboek uit de bibliotheek geleend.

De man fronste zijn gezicht. ‘Wou je niet liever naar de pruikentijd, of zo? Of de middeleeuwen?’

‘Nee, de dinotijd lijkt me prima,’ zei ik.

De man knikte en deed het deurtje van de tijdmachine voor me open. 'Vergeet niet een monster mee te nemen,' zei hij.

'Een monster?' vroeg ik verbaasd.

'Maakt niet uit wat,' zei hij. 'Neem iets mee terug. Iets waarmee je kunt bewijzen dat je in een andere tijd bent geweest.'

Ik knikte en stapte in de tijdmachine. De krappe cockpit had vier ronde raampjes aan elke kant. Er stonden twee kuipstoeltjes en de wanden waren volledig bedekt met knopjes, lampjes en schakelaars.

Ik ging in een van de kuipstoeltjes zitten en deed mijn gordel om.

'Komt u ook nog?' vroeg de man aan mijn oom. 'Ik kan hem helaas niet alleen laten gaan.'

Oom Gerrit gromde. 'Duizend euro.'

De man knikte en mijn oom stapte in.

Toen we allebei zaten, keek de man ons aan over de glazen van zijn leesbril. 'Als jullie terug willen, moet je in de tijdmachine gaan zitten en op die rode knop drukken.' Hij wees naar een grote rode knop in het midden van het dashboard. 'Je komt dan vanzelf terug naar deze tijd. Ik stuur de tijdmachine zeventig miljoen jaar terug in de tijd. Het kan een dagje meer of minder zijn.'

Mijn oom knikte en de man deed het deurtje dicht.

Ineens werd ik een beetje zenuwachtig. Wat als het wel kon? Wat als deze tijdmachine echt werkte? Wat als we straks op het nest van een T-rex terecht kwamen?

Ik schudde mijn hoofd. Natuurlijk kon het niet. Die man was gewoon een beetje gek.

Maar toen begon het ei te trillen, er volgde een lichtflits. En daarna werd alles zwart.

Toen ik mijn ogen weer opende, vlogen we tussen de sterren. De tijdmachine had een enorme snelheid. Ik zag lichtflitsen in alle kleuren van de regenboog.

En mijn oom... die keek zoals hij altijd keek. Alsof er niets aan de hand was. Alsof we niet in een tijdmachine zaten die ons miljoenen jaren terug in de tijd kon slingeren.

Ineens begon alles te draaien. Het ging steeds sneller. Het leek wel of we door een donkere tunnel vlogen. We werden een grote zwarte draaikolk in gezogen. Er volgde weer een flits en weer werd alles zwart.

Toen ik bijkwam was het doodstil om ons heen. Ik keek door een van de ronde raampjes naar buiten en zag dat we in een bos terechtgekomen waren. Er groeiden reusachtige varens en vreemde bomen die ik nooit eerder had gezien. Was dit een oerbos? Waren we echt in de dinotijd terechtgekomen?

'Ik moet kakken,' zei mijn oom. Hij maakte zijn gordel los en opende het deurtje.

'Wacht!' riep ik. 'Misschien zitten er wel dino's.'

'Pleur op!' antwoordde mijn oom, en hij stapte naar buiten.

Ik keek door het raampje en zag oom Gerrit tussen de varens verdwijnen.

Zou ik ook naar buiten gaan? Ik keek nog een keer

door alle vier de raampjes. Er was geen dino te zien.

Ik was razend nieuwsgierig. Als dit echt de dinotijd was en ik bleef zitten, zou ik vast voorgoed spijt hebben dat ik niet even had rondgekeken.

Dus klom ik ook uit de tijdmachine.

Het was ontzettend warm buiten, alsof ik een broeikas binnenstapte. De grond was bedekt met zacht, verend mos. Ik hoorde het gegons van insecten, het getjirp van duizenden krekels en uit de hoge varens kwamen vreemde fluittonen.

Ik liep langzaam in de richting van de varens.

‘Oom Gerrit?’

Het bleef stil.

Ik keek nog een keer achterom. De capsule stond er nog. Hij glinsterde in het felle zonlicht.

Ik liep verder en tuurde tussen de enorme bladeren door. ‘Oom Gerrit?’ riep ik nogmaals.

Weer bleef het stil. Waar was hij gebleven?

Opeens hoorde ik een eind verderop een angstaanjagend gebrul. Ik verstijfde. Mijn hartslag versnelde. Ik hield mijn adem in en spitste mijn oren.

Daar hoorde ik het weer. Het gebrul klonk luider nu. Takken kraakten. Dreunende voetstappen kwamen langzaam dichterbij.

Snel rende ik terug naar de capsule. In het stalen ei was ik veilig. Ik zou er wachten tot mijn oom

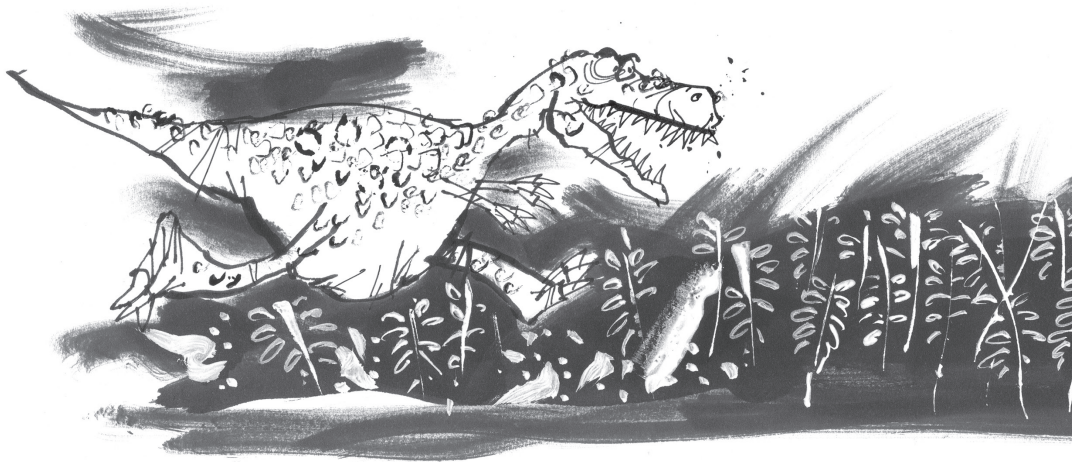
terugkwam. Als hij tenminste terugkwam...

Ik klom naar binnen, trok de deur achter me dicht en ging op het kuipstoeltje zitten. Het gestamp werd luider.

Ik keek door het ronde raampje naar buiten. De varens bewogen en mijn oom kwam tevoorschijn. Hij hield zijn broek met beide handen omhoog en rende op de tijdmachine af.

Twee tellen later zag ik de reusachtige dinosaurus die hem achternazat. Het was een T-rex. Ik herkende hem meteen van de plaatjes uit mijn boek, al zag deze er veel groter en gevaarlijker uit. Zijn bek was gigantisch. Hij zou mijn oom in één hap kunnen opvreten.

Vlug opende ik het deurtje om mijn oom snel binnen te laten. Hij was bijna bij de tijdmachine toen hij struikelde.

De tyrannosaurus gromde. Het leek in niets op het lawaai dat je in dinofilms hoort. Het klonk veel lager. Het klonk zo diep en donker dat ik het tot in mijn botten kon voelen.

Even staarde het beest verward naar de capsule. Zo'n groot en glinsterend ei had het waarschijnlijk nog nooit gezien.

Daarna draaide het zich naar mijn oom, die op de grond lag, en hapte toe. Maar mijn oom rolde net op tijd opzij. Hij krabbelde overeind en strompelde met zijn broek op zijn enkels naar de tijdmachine.

De T-rex gromde opnieuw. Het geluid kwam van diep uit zijn keel.

Oom Gerrit was bij de capsule gekomen en klauterde haastig naar binnen. Op dat moment hapte de T-rex weer toe. Het scheelde niets. Dit keer had het beest zijn broek te pakken en begon eraan te trekken.

Mijn oom kon zich nog net vastgrijpen aan zijn kuipstoeltje. 'Ik zat net lekker te kakken,' hijgde hij.

De tyrannosaurus rukte aan oom Gerrits broek. Het was maar goed dat hij zijn veters nooit strikte, want nu glipten zijn voeten gemakkelijk uit de schoenen, waardoor de r-rex zijn broek van zijn benen trok. (Mijn oom zou de rest van zijn leven blijven beweren dat het levensgevaarlijk is om je veters te strikken.)

De dino was woest. De broek zat vast tussen zijn enorme tanden. Hij schudde wild met zijn kop en hapte daarna in de tijdmachine.

Het volgende moment werden we met capsule en al de lucht in geslingerd.

Door het ronde raampje kon ik recht in de keel van de r-rex kijken. Ik rook de afschuwelijke stank van rottend vlees.

'Doe het deurtje dicht,' gilte ik.

Het stalen ei kraakte tussen de tanden van het beest. Ik rilde van angst, want ik had gelezen dat de r-rex met gemak een auto doormidden kon bijten.

Mijn oom graaide naar het deurtje. Hij had de klink bijna te pakken, toen het beest wild met zijn kop begon te schudden.

We konden ons nog net op tijd aan de stoeltjes vastgrijpen.

Mijn oom maaide nog een keer met zijn arm. Dit keer

kreeg hij de klink te pakken. Met een klap trok hij het dicht.

We deden vlug onze gordels om. Dat was niet makkelijk, want de T-rex schudde nog steeds woest met zijn kop.

Daarna drukte ik op de rode knop.

De capsule begon meteen te trillen. Er volgde een lichtflits en alles werd weer zwart.

Toen ik even later bijkwam, vlogen we opnieuw tussen de sterren. Ik keek naar mijn oom. Hij zat in

zijn onderbroek naast me en staarde woedend voor zich uit.

Niet lang daarna waren we terug in de werkplaats. De uitvinder rukte meteen het deurtje open.

‘En?’ vroeg hij. Hij keek ons aan met grote verlangende ogen. ‘Hebben jullie het monster?’

‘Daar was geen tijd voor,’ zei ik terwijl we uitstapten. ‘Het monster had óns bijna te pakken.’

Het gezicht van de uitvinder betrok. ‘Dan moeten jullie nog een keer,’ zei hij.

Ik wees naar de tijdmachine. De tandafdrukken van de tyrannosaurus stonden er nog in. ‘Telt dat niet als bewijs?’ vroeg ik.

De uitvinder schudde zijn hoofd. ‘Dat gelooft niemand,’ zei hij. ‘Ik heb echt iets nodig uit een andere tijd.’

‘Nou, ik ga in elk geval niet meer,’ zei ik. ‘Ik heb genoeg beleefd voor een dag.’

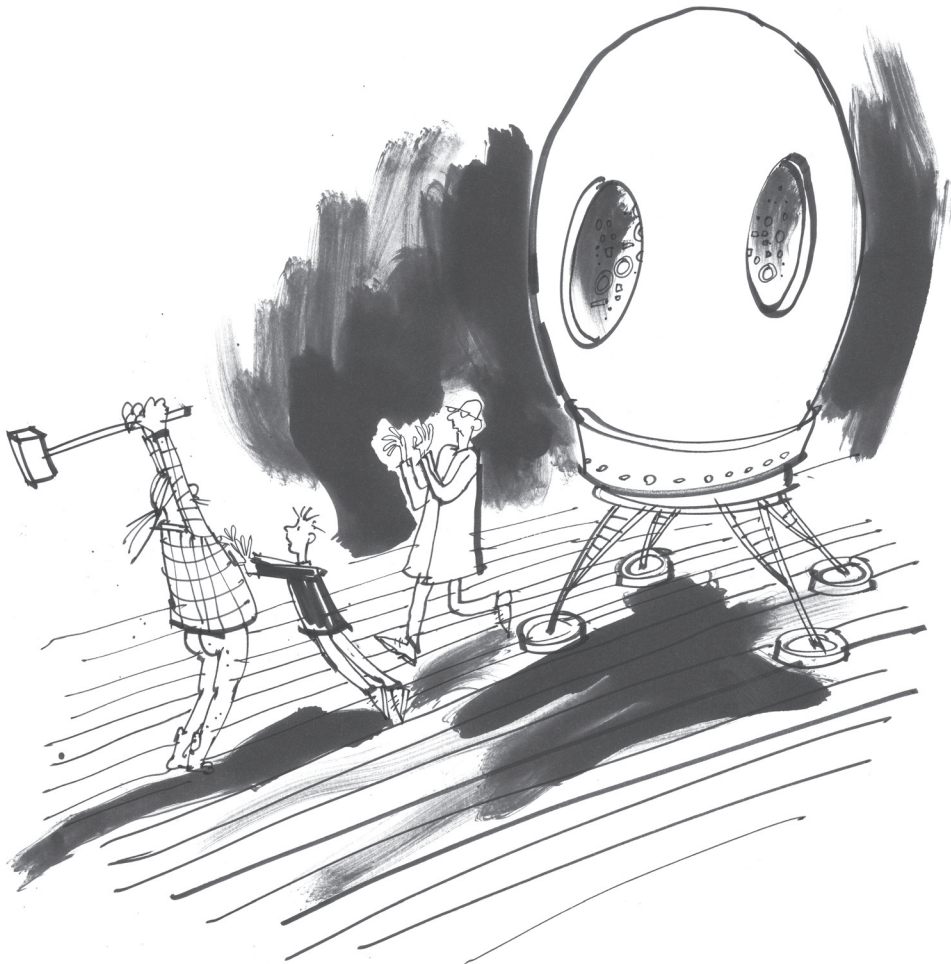
De man krabde aan zijn kale hoofd en keek naar mijn oom.

Oom Gerrit stond in zijn onderbroek in de werkplaats en keek de uitvinder nijdig aan. ‘Wat denk je zelf, diplodocus? Hier met dat geld.’

De man deed een stapje naar achteren. 'Geen
monster, geen beloning,' piepte hij.
Mijn oom begon zachtjes te grommen.
'Ik bel de p-p-politie,' zei de man.
Oom Gerrit pakte een grote hamer.
'Niet doen!' riep ik.
Mijn oom aarzelde even, maar toen hief hij de hamer
boven zijn hoofd.

‘Daar komen alleen maar problemen van,’ riep ik.
‘Kom nou mee. We kopen morgen wel weer een kraslot.
Ik heb thuis nog wat zakgeld.’

Bij het woord ‘kraslot’ liet mijn oom de hamer
langzaam zakken. Er verscheen een frons op zijn
gezicht. Het leek wel of hij nadacht.

Toen liet hij de hamer op de grond vallen. ‘Ja, we gaan.’

Mijn oom zei de hele dag geen woord meer. Pas toen
het avond was en ik net naar bed wilde gaan, zei hij:
‘Kom mee.’

We reden terug naar het verlaten kantoorgebouw.
Hij pakte een breekijzer uit zijn busje en opende een
van de dichtgetimmerde ramen.

Ik aarzelde voor ik naar binnen stapte, maar mijn
oom keek me zo nijdig aan, dat ik het toch maar deed.

Oom Gerrit had haast. Met grote stappen liep hij
door het gebouw. In de werkplaats deed hij meteen
het licht aan.

‘Wij gaan terug naar gister,’ zei hij. Hij liep naar de
tijdmachine. ‘Wij gaan nog een keer een kraslot kopen.
En dit keer laat ik die krielkip voor.’

Hij drukte op een paar toetsen.

Ik keek angstig naar de enorme tandafdrukken in

het stalen ei. 'Weet je wel hoe hij werkt?'

Mijn oom zei niets.

Ik keek mee op het schermpje en zag dat hij zijn adres intoetste, en daarna de datum van gister.

'Hoe laat was het?' wilde hij weten.

'Ik kwam net uit school,' antwoordde ik.

Oom Gerrit keek me nors aan.

'Kwart over twee,' zei ik vlug.

Hij toetste de tijd in.

Daarna opende hij het deurtje en duwde me naar binnen.

'Kunnen we niet gewoon een nieuw kraslot kopen?' probeerde ik.

Maar mijn oom zweeg. Hij ging naast me zitten en deed zijn gordel om. Ik deed vlug hetzelfde, en toen drukte oom Gerrit op de rode knop.

Het ging net zoals de eerste keer. Alleen belandden we nu voor het huis van mijn oom. We stonden op de stoep.

Ik zag meteen dat we een dag terug in de tijd waren gegaan, want het grofvuil stond nog langs de weg.

We liepen naar de winkel en het was net of ik een déjà vu had. Alles wat ik gister onderweg had gezien, zag ik nu weer.

De man bij de bloemenkraam koos dezelfde bos bloemen als gister.

De glazenwasser stond op dezelfde ladder bij hetzelfde raam hetzelfde liedje te fluiten.

Het kakkende hondje kakte hetzelfde drolletje op dezelfde plek.

Toen we de winkel binnenkwamen, zagen we hetzelfde oude mannetje weer bij hetzelfde kaartenrek staan.

Mijn oom liep met grote passen naar de toonbank. Precies op dat moment draaide het mannetje zich om en stapte ook op de toonbank af.

‘Gaat u voor,’ zei mijn oom.

Het mannetje glimlachte. ‘Wat aardig van u. Dat zie je niet vaak meer. De mensen hebben zo veel haast tegenwoordig.’

‘Ach,’ zei mijn oom. ‘U was hier het eerst.’

Het mannetje draaide zich om naar de verkoper. ‘Deze kaart en twee krasloten,’ zei hij, ‘een voor mij en een voor die aardige meneer.’

Hij legde een briefje van vijf op de toonbank. De verkoper gaf hem twee krasloten.

De mond van oom Gerrit viel open van verbazing.

Het mannetje draaide zich om. ‘Hier,’ zei hij met een glimlach. Hij gaf mijn oom een kraslot. ‘Omdat u zo aardig bent.’

Daarna haalde hij een muntje uit zijn portemonnee en begon te krassen. Toen hij klaar was keek hij de

verkoper verbluft aan. 'Volgens mij heb ik een prijs,' stamelde hij.

'Nou en of,' riep de verkoper. 'U hebt 100.000 euro gewonnen.'

Het mannetje staaarde ongelovig naar het lot.

'Geef hier,' riep oom Gerrit. 'Die prijs is voor mij.'

De verkoper en het mannetje keken mijn oom verbijsterd aan.

'Die guppenkop heeft de loten verwisseld,' snauwde mijn oom. 'Dus dit papiertje is eigenlijk voor hem.' Hij wapperde met zijn kraslot. 'En die van hem is eigenlijk van mij.'

'Dit lot is van deze meneer,' zei de verkoper. 'Wilt u nu de winkel verlaten?'

Mijn oom werd knalrood. Zijn ogen, die toch al uitpuilden, werden nog groter. Net toen ik dacht dat hij zou gaan schelden, verscheen er een frons op zijn gezicht.

Zonder iets te zeggen draaide hij zich om en liep de winkel uit. Ik ging vlug achter hem aan.

'We gaan het nog een keer proberen,' zei mijn oom. 'De volgende keer laten we hem niet voor en kopen we er gewoon twee.'

Maar toen we even later bij het huis van oom Gerrit kwamen, was de tijdmachine verdwenen. Aan het eind van de straat zagen we nog net een grote vuilniswagen wegrijden.

We zijn nog naar de vuilstortplaats geweest, maar we waren te laat. Van de tijdmachine was toen al niets meer over.

Het is ons nooit meer gelukt om naar de juiste dag terug te reizen. De rest van ons leven lopen we één dag achter.

Soms denk ik nog wel eens aan die woeste dinosaurus. Dan stel ik me voor dat iemand hem ooit terugvindt. Een versteende T-rex met de broek van mijn oom nog tussen zijn tanden.

www.uitgeverijdefontein.nl
www.jozuadouglas.com

© 2019 Jozua Douglas

© 2019 Illustraties: Geert Gratama

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Geert Gratama

Grafische verzorging: Atelier van Wageningen

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN e-book 978 90 261 6963 2

ISBN audioboek 978 90 261 6951 9

NUR 282, 283

